Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улици Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 176. | Нинѣ: Завтра: | гр. | Преображ. С. Дометія пм. | рим. | Елены Бенігны | Четверъ 6 (18) серпня 1892. | Всходъ сонця 4 г. 59 м.; заходъ 7 г. 5 м. Баром. 769 терм. + 20·2° + 15·8°. | Рôкъ II.

Заходы Стамболова и болгарска справа.

Поѣздка Стамболова до Константинополя и еѣ успѣхи звѣстнй вже въ загальныхъ чертахъ; розходить ся ще о деякй подрôбности и еѣ значѣнє. Звѣстно загально, що коли Стамболовъ выѣзджавъ до Константинополя, то сказано було, що вôнъ то робить лишь для своєи приемности, выбирає ся на коротку „прогульку“. Показалось однакожь, що та прогулька була политична, а цѣль еѣ мабуть навѣть далеко сягаюча. Заразъ, скоро лишь кн. Фердинандъ вернувъ зъ заграницѣ, вôдбула ся въ княжôй палатѣ нарада а потôмъ наступивъ выѣздъ Стамболова до Константинополя. Чи кн. Фердинандъ привѣзъ изъ заграницѣ якй добрй рады, чи самъ зô своимъ міністромъ впавъ на гадку выслати его до султаньскои столицѣ, не знати; але фактомъ єсть, що ажь по сѣй нарадѣ Стамболовъ выѣхавъ до Константинополя и старавъ ся тамъ о авдієнцію у султана. Скоро о тôмъ довѣдавъ ся французскій посолъ Камбонъ, пôшовъ заразъ до резиденцїѣ султана въ Илдізъ-кіоску и старавъ ся недопустити до тои авдієнціѣ. Двѣ годины бувъ вôнъ у султана и старавъ ся намовити его, абы вôнъ Стамбулова не принимавъ. Не вдѣлавъ однакожь нѣчого; ледви що Камбонъ выйшовъ зъ палаты, якъ султанъ принявъ заразъ болгарского міністра.

О чôмъ була бесѣда на сѣй авдієнціи, и що вôдтакъ ухвалено у великого везира, не звѣстно подрôбно; звѣстно лишь, що була бесѣда и про признанє кн. Фердинанда законнымъ княземъ въ Болгаріи, та що султанъ вôдложивъ сю справу на догôднѣйшу хвилю. За то вôддавано Стамболову таки почести, якй вôддають ся мало котрому изъ мінїстрôвъ навѣть самостôйныхъ и бôльшихъ державъ, бо не лишь, що вел. везиръ устроивъ на приказъ султана великій пиръ въ честь Стамболова, але ще й вôддано ему войсковй почести всюды на турецкихъ зелѣзницяхъ, котрыми вôнъ ѣхавъ — вôддавано отже ему таки почести, якъ міністрови независимои державы.

Коли Стамболовъ вернувъ до Софіѣ, вôдбувало ся тамъ якъ разъ торжество въ честь князя, а бурмістръ софійскій промавляючи до князя, згадавъ и про поѣздку Стамболова до Константинополя та про принятє его у султана и зазначивъ зъ великою вагою, що ся поѣздка принесе певно добрй овочѣ. Самъ Стамболовъ, кажуть, єсть дуже вдоволеный изъ своєѣ орудки, лишь каже, що ще не може того оголосити, що зорудувавъ.

Чи готова бы Порта дѣйстно признати кн. Фердинанда законнымъ княземъ и дати Болгаріи повну независимôсть та залагодити тымъ остаточно болгарску справу? Здаєсь, що то на разѣ рѣчь неможлива, хочь мабуть зроблено вже першій крокъ до того. На остаточне рѣшенє треба буде мабуть ще довго чекати, бо ледви, чи тридержавный союзъ згодивъ бы ся на то, щобы вже теперь выдвигати на верхъ справу, котра вже таки єсть дуже небезпечна и стрѣтила бы въ Россіи и Франціи великій опôръ. Остаточнымъ результатомъ заходôвъ Стамболова въ болгарскôй справѣ може бути хиба лишь якась важна змѣна у внутрѣшнôмъ вôдношеню Болгаріѣ до Туреччины и фактичне хочь не формальне признанє кн. Фердинанда одною лишь Портою. А колибъ такъ дѣйстно стало ся, то булобы и се великимъ успѣхомъ для болгарскои справы.

Институтъ дѣвочій СС. Василіянокъ у Львовѣ.

(Конець).

Окремо оплачуєсь: а) наука гры на фортепянѣ мѣсячно пять зр. — б) наука танцѣвъ за цѣлый сезонъ вôдъ 1 н. ст. жовтня до великого посту шѣсть зр. — §. 14. Плата за удержанє и науку гры на фортепянѣ має бути найдальше до кождого 7 въ мѣсяци зъ горы зложена. За науку танцѣвъ має плата бути зложена найдальше до 20 вересня. — §. 15. На особистй конечнй выдатки воспитаниць, котрй въ часѣ перебуваня ихъ въ институтѣ покажуть ся необходимыми, має бути кождого мѣсяця якійсь задатокъ зъ горы зложеный, зъ чого буде окремый подрôбный рахунокъ зъ належитыми поквітованями провадженый и родичамъ взглядно опѣкунамъ дотычныхъ воспитаниць въ своємъ часѣ до вырôвнаня предкладаный. — §. 16. Кромѣ святъ Рôздвяныхъ и Великодныхъ удѣляє Зарядъ позволенє воспитаницямъ выѣздити лише въ дуже важныхъ случаяхъ, на выразне бажанє родичѣвъ взглядно опѣкунôвъ, однако такъ, щобы черезъ се наука не утерпѣла. Въ противнôмъ случаю нараженй були бы воспитанницѣ на некористнй наслѣдки, за шо Зарядъ не бере на себе одвѣчальности. — §. 17. Условлена плата за удержанє не може бути вôдтягнена по причинѣ выѣзду воспитаницѣ

РЕКРУТЪ.

Образокъ зъ житя въ италіяньскôмъ войску Едмонда де Амічіса.

(Дальше).

Бѣдный хлопчина ажь не знавъ, що собѣ робити зъ радости.

— Теперь вже собѣ добре пригадую... Ну... скажи-жь, якъ тобѣ сподобалось у насъ въ войску?

На то пытанє лице рекрута вôдъ разу змѣнило ся. Спустивъ очи въ долину и мовчавъ.

— Чомусь не пôшовъ зъ другими на мѣсто?

Воякъ не вôдповѣдавъ. Але коли вôдтакъ пôднѣсъ очи, можна зъ нихъ було спознати, що дѣяло ся въ его серци.

Офіцыръ зрозумѣвъ его и спытавъ щиро:

— Що тобѣ?

Ажь теперь отворились губы рекрутови, и вôнъ почавъ зъ разу говорити несмѣло а вôдтакъ розговоривъ ся таки на добре осьякъ:

— Менѣ... пане лейтнантъ... менѣ... або я знаю, що менѣ такого. Бо то чоловѣка таки болить, якъ тутъ зъ нимъ обходять ся... Онъ що!... Спытаешь ся що... то тобѣ навѣть и не вôдповѣсть. Змѣшає тебе рôвно зъ болотомъ, а ты мовчи... Коли нѣ, то онъ тамъ арештъ! (Тутъ удавъ вôнъ голосъ капраля)... Я то дуже добре розумѣю, що мы ще не знаємо, якъ убрати ся, и що зъ насъ ще кепскй вояки; алежь бо мы тутъ лише що вôдъ двохъ днѣвъ. А хибажь то наша вина?... Тажь прецѣ знають дуже добре, що насъ вôддали сюды на науку. Менѣ видить ся, що повиннй бы бути трохи терпеливй. А то насъ заразъ высмѣвають, и то передъ людьми, тормосять, поштуркують, а мы то все мусимо терпѣти. По правдѣ сказавши, не розберу того, за що надъ нами такъ збыткують ся. Я охотно ставивъ ся до войска, а коли рокувавъ до полку, то думавъ собѣ: буду робити, що до мене належить, а старшина мене полюбить... А то отъ чого прийшлось дожити! Може чоловѣкъ зъ часомъ и до того привыкне, але теперь то дуже болить, коли такъ зъ чоловѣкомъ обходять ся. Мы цѣлымъ серцемъ держали ся нашои хаты, нашои родины, и тамъ насъ всѣ любили, а тутъ зъ насъ насмѣвають ся, та ще й въ нашихъ... зъ тыхъ, що намъ наймилѣйшй... Ну, терпи небоже... Ба, терпи; та якось бы то вже терпѣло ся... але зъ початку, то таки прикро, пане лейтнантъ, таки дуже болить.

Сй послѣднй слова выповѣвъ таки зъ такимъ жалемъ, що ажь мало не розплакавъ ся.

Офіцыръ помовчавъ хвильку, закуривъ циґаро, и наконець, якъ бы нѣчого не чувъ, чи не хотѣвъ чути, почавъ оттаку розмову:

— Посунь собѣ кравату трохи въ долину (и самъ ще помôгъ ему при тôмъ)... Такъ, теперь добре... Ану оберни ся теперь.

Воякъ обернувъ ся; офіцыръ поправивъ на нѣмъ плащь:

— Плащь — казавъ вôнъ — мусить лежати гладко, такъ, абы анѣ разъ не морщивъ ся. А теперь диви ся менѣ въ очи.

Воякъ знову обернувъ ся. Офіцыръ поправивъ на нѣмъ шапку.

— Трошки на бôкъ, будешь выглядати моторнѣйше, абы-сь сподобавъ ся.

Рекрутъ усмѣхнувъ ся.

— Держись просто, голову пôднеси, а коли идешь, то ступай свободно, смѣло, жваво, зовсѣмъ такъ, якъ дома, коли идешь на музику.

Воякъ усмѣхнувъ ся и потакнувъ головою.

— Такъ, добре — говоривъ офіцыръ дальше, оперши ся плечима объ муръ и заложивши ногу на ногу. — Привыкай ся такожь дивити ся кождому просто и смѣло въ очи, бо не потребуешь нѣкого бояти ся анѣ нѣкого встыдати ся. Розумѣешь?... А хочь бы й самъ король до тебе прийшовъ, то можешь смѣло чоло пôднести и подивити ся ему въ очи, якъ колибъ ты хотѣвъ сказати: Ось то я!... Мы вояки повиннй тымъ способомъ поважанє заявляти. Памятай же собѣ!

Рекрутъ знову потакнувъ, а его лице почало ставати веселѣйше.

— А вôдтакъ не забувай, що скоро разъ увôйдешь до касарнѣ, то мусишь вже заразъ и инакше бесѣдувати. Не богато говорити, але коли говоришь, то свободно и смѣло, голосно и такъ, щобы тебе кождый зрозумѣвъ,

на свята Рôздвяни̂, Великодни̂ або въ иншихъ важныхъ случаяхъ, — вынявши неприсутнôсть тоижь по причинѣ довшои слабости, котрый то способъ якъ у всѣхъ заведеняхъ, такъ и въ почастныхъ домахъ есть загально принятый. — §. 18. Родичамъ взглядно опѣкунамъ свобôдно робити Зарядови постереженя и уваги що до надзору и поведеня дѣтей, котри̂ тойже по можности и справедливости увзглядняти буде.

В) Выпосажене.

§. 19. Старанемъ родичѣвъ взглядно опѣкунôвъ буде, щобы дѣти, котри̂ мають намѣрене дати до института, выказали ся при вступѣ слѣдуючими конечно потрѣбными и до порядку необходимыми рѣчами: подушка, ковдра, накрывало, 3 пошевки на подушку, 3 тонки̂ простирала пôдъ ковдру, сѣнникъ, 3 груби̂ простирала на лôжко, 6 сорочокъ, 6 кафтаникôвъ, 4 чипки, 6 паръ пончôхъ ґранатовыхъ, 4 ручники, 12 хустокъ до носа, 2 спôднички кольорови̂ вовняни̂, 4 спôднички бѣли̂, 6 фартушкôвъ, межи ними оденъ бѣлый а оденъ чорный, 2 сукенки: одна ґранатова а одна попеласта, верхный одягъ лѣтный и зимовый, капелюхъ лѣтный бѣлый и зимовый ґранатовый, рукавички лѣтни̂ и зимови̂, камашѣ ґранатови̂, парасоль, парасолька, щѣтка до чищеня одежи, щѣтка до волося, гребѣнь густый и рѣдкій, зеркальце, ложка, ложочка, вилки, нôжь зъ хиньского срѣбла, обрусъ на 6 осôбъ и 6 серветокъ. Кожда зъ повысше наведеныхъ рѣчей, мае бути означена числомъ дотычнои воспитаницѣ. Точный списъ тыхъ рѣчей мае бути выготовленый въ двохъ примѣрникахъ, зъ котрыхъ оденъ буде въ рукахъ Заряду, а другій въ рукахъ воспитаниць. — §. 20. Въ дома ношена одѣжь може бути ношена такожь и въ институтѣ, однакожь на внѣ задля однообразности мае бути одѣжь всѣхъ воспитаниць однакова. — §. 21. Всякихъ дальшихъ поясненъ удѣляе, за присланемъ 3 марокъ почтовыхъ по 5 кр. на вôдповѣдь, Зарядъ института дѣвочого при улици Зыбликевича ч. 24.

Зваживши, що оплата за такъ старанне выховане есть на Львôвъ дуже приступна, зъ прикростію мусить Зарядъ всѣ доси внесени̂ прошеня о зниженє оплаты не увзгляднити. При тôмъ звертаєсь увагу Впов родичѣвъ взглядно опѣкунôвъ, що речинець до вношеня поданъ уже дуже короткій. Имена принятыхъ воспитаниць будуть оголошени̂ въ часописахъ. Часъ приѣзду вызначеный на день 1 и 2 вересня, бо 3-го зачинаєсь уже курсъ шкôльный.

Вôдъ заряду института дѣвочого пôдъ зарядомъ СС. Василіянокъ у Львовѣ: *Евгеній Гузаръ*, капелянъ монастиря Василіянокъ. *Іоанна Куриловичъ*, игуменя монастиря Василіянокъ.

Холера.

Послѣдными днями подали майже всѣ краєви̂ часописи непокоячи̂ вѣсти, що въ декотрыхъ сторонахъ Галичины занедужали люде на холєру и померли. Именно мало се лучити ся въ Шклѣ повѣта яворôвского, въ Мишинѣ пов. коломыйского и въ Смольнѣ пов. бродзкого. На таку вѣсть казало ц. к. Намѣстництво сейчасъ розслѣдити на мѣсци случаѣ занедужаня. Зъ слѣдства того показалось таке:

Въ Шклѣ пересвѣдивъ ся ц. к. повѣтовый лѣкарь, що дня 8 и 14 с. м. захорувало лише троє людей (а не семеро, якъ писали часописи) на легку холєрину, а не на холєру.

Въ Мышинѣ дня 8 с. м роботникъ мѣсцевои копальнѣ вугля, Фердинандъ Горештайнъ, наѣвши ся огôркôвъ, грибôвъ и бульбы и выпивши на то все лихого пива, дôставъ, здавалось, холєрины. Копальняный лѣкарь удѣливъ сейчасъ хорому помочи, а высланый ще того самого дня повѣтовый лѣкарь ствердивъ, що Горештайнови лѣпше. Дня 14 с. м вôнъ уже зовсѣмъ выздоровѣвъ. Въ Мишинѣ пануе вôдъ кôлькохъ днѣвъ червôнка.

Вкôнци що до мнимыхъ случаѣвъ холєры въ Смольнѣ, повѣтовый лѣкарь пересвѣдчивъ ся, що властиво не въ Смольнѣ, але въ Гаяхъ смоленьскихъ пов. бродзкого вмерло двоє людей, але зовсѣмъ не вôдъ холєры, а на иншу слабôсть.

Декотри̂ краєви̂ ґазеты розпустили були вѣсть, що въ Сокали проявило ся кôлька выпадкôвъ домашнои холєры и що въ кôлькохъ громадахъ сокальского повѣта, запанувавъ тифусъ плямистый. Лѣкарь повѣтовый въ Сокали, дръ Броньовскій, заперечує теперь рѣшучо тымъ вѣстямъ. Такъ само неправдивою есть вѣсть, будьто бы въ Хрещатику на Буковинѣ, надъ берегомъ Днѣстра, пôдъ самыми Залѣщиками, померла одна жѣнка на холєру. Залѣщицкій ц. к. Староста п. Ляховскій, розслѣдивъ сю справу и ось що показало ся: тамъ померла дня 11 с. м. якась жѣнка Марія Борлинъ, наѣвши ся троячихъ грибôвъ; смерть наступила отже въ наслѣдокъ отроєня, а о холєрѣ нема и бесѣды.

А всежъ таки хочь въ краю нема холєры, то приготовленя на выпадокъ єѣ появленя ся, роблять ся досыть енерґічно по цѣлôмъ краю. У Львовѣ мае стануть незадовго шпиталь холєричный на 100 осôбъ недалеко яновского кладовища. Въ Тернополи скликавъ тамошный выдѣлъ Рады повѣтовои мужѣвъ довѣрія и ухваливъ петицію до правительства, въ котрôй жадає, щобы якъ найскорше обставити кордонъ войскомъ; завести довши̂ карантаны, якъ доси; щобы десінфекціонувати товары зъ Россіѣ; щобы правительство дало запомогу въ сѣй справѣ, а Рада повѣтова такожь причинить ся; щобы выдати инструкцію такожь въ рускôмъ языцѣ, а наконець выбрано повѣтову комісію санітарну.

Въ Россіи дôйшла вже холєра зъ однои стороны до Петербурга, а зъ другои — коли повѣрити наспѣвшимъ нинѣ вѣстямъ — ажь до Кієва. Въ Петербурзѣ було вчера зновъ 9 выпадкôвъ смерти на холєру, а въ Кієвѣ, кажуть выбухла ся пошесть зъ великою силою въ тамошнôй вязници; померло мабуть вôдъ разу ажь 14 людей. Въ наслѣдокъ того постановлено здержати всяки̂ дальши̂ транспорты арештантôвъ до Кієва. Зъ Нижного Новгорода доносять, що тамъ дѣйстно холєра вже слабне, а въ Баку мала таки вже зовсѣмъ ослабнути, але теперь вертають люде туды такими масами, що настала обава, абы они зновъ не занесли холєры.

Переглядъ політичный.

Цѣла австро-угорска Монархія обходить завтра торжественно день уродинъ Є. Вел. Цѣсаря а у Вѣдни буде се торжество обходити ся зъ найбôльшою парадою. Такъ само торжественно буде святкувати ся завтрѣшный день майже по всѣхъ заграничныхъ столицяхъ.

Зъ Петербурга доносять до лондоньскихъ часописей, що царь въ день именинъ своєѣ жѣнки не ѣздивъ, якъ бувало, звиджувати илюмінацію Петергофу, бо донесли єму, що нігілісты готовлять атентатъ на него.

Россія почала вже на добре роботу въ Азіи. Теперь видко, въ якихъ то „науковыхъ“ цѣляхъ ѣздили до Азіѣ россійски̂ офіцыры. Они мали приготовити дорогу россійскому войску. Оденъ полкъ войска, що вже есть въ провінціи Ферґана, мае бути передною сторожею цѣлого походу. Ходить поголоска, що

зъ кимъ небудь говоришь! Такъ або нѣ, нѣ або такъ. Коли не маешь що говорити, то тымъ лѣпше. Коли стоишь въ рядѣ, то подумай собѣ, що ты въ церквѣ; такъ спокôйно и тихо мусишь тамъ стояти, якъ въ церквѣ. Коли твои товаришѣ весели̂ и выкрикують, то ты кричи й собѣ ще лѣпше, а не стôй лишь, та не диви ся, бо вôдъ того сумъ находить. Найлѣпше заразъ и самому вмѣшати ся помѣжь другихъ. Зъ товаришами обходи ся дружно, а будешь мати приятелѣвъ, такихъ, кажу тобѣ, якъ золото. Знайдешь такихъ самыхъ хлопцѣвъ, якъ и ты, и они тебе полюблять, будете жити якъ братя и побачишь, що у насъ може дечого й не стає, але щире серце знайде ся завсѣгды ... А люльку маешь?... Нѣ?... То бы-сь собѣ закуривъ. Коли тебе старшій сварить, а справедливо, то выслухай єго спокôйно и бери собѣ то на розумъ; колижь несправедливо, то выслухай єго такожь спокôйно, але не бери собѣ того до серця, лишь розважь, що всѣ мы на свѣтѣ не безъ грѣха и всѣ можемо похибити. Не думай собѣ, що тоти̂, що тебе сварять, роблять то изъ злого серця, що они тебе не люблять, або що то твои вороги. То було бы несправедливо такъ думати. Якъ разъ тоти̂, що нѣбы то хотѣли бы тебе зъѣсти, мають по найбôльшôй части лѣпше серце, якъ други̂, и такъ васъ люблять, що якъ бы имъ прийшло ся васъ покинути, то до двохъ недѣль було бы вже й по нихъ. Они вѣчно кричать, сварять, кидають громами. То така вже ихъ навычка, у нихъ вже таке горло, вѣрь менѣ. Ты ихъ вкôнци лѣпше полюбишь, якъ другихъ. Побачишь, що они будуть плакати, коли имъ прийде ся розлучитись зъ войскомъ. Я вже не одного такого знавъ. Отъ такъ було на примѣръ пôдъ Кустоццою....

— Въ тôй битвѣ, що то для насъ бул такъ нещаслива?

— Въ тôй самôй.... Тамъ бувъ капітанъ, котрого въ компаніи бояли ся, якъ огню. Всѣ єго нетерпѣли; а то таки несправедливо. Не було такого раненого вояка, котрому бы вôнъ не прибѣгъ заразъ на помôчь, не оглянувъ єму раны, не додавъ вôдваги.... „Пане капітанъ, ахъ пане капітанъ, не лишайте мене!“ просили нещасливи̂, та ловились єго за руки або за мундуръ. — „Нѣ, моя дитино, не лишу тебе, не покину, доки ажь не подужаешь. Лишь не трать вôдваги, твôй капітанъ тебе не покине!...“ Самъ вже ажь зъ нôгъ падавъ, а все таки бѣгавъ то сюды то туды, де лишь було єго потреба. Розумѣешь теперь, що то бувъ за чоловѣкъ? А такихъ офіцирôвъ, якъ вôнъ, богато. Не треба нѣколи судити чоловѣка зъ того, якъ вôнъ выглядає. Злыхъ треба терпѣти, добрыхъ любити зъ цѣлого серця, а всѣхъ поважати, бо всѣ они вояки, що нинѣ або завтра можуть въ нашихъ очахъ померти славною смертію. Коли кого справдѣ любить ся, то єму все стерпить ся; спытай кого хочешь, а кождый тобѣ скаже, що бравый вoякъ щиро прихильный для своєѣ старшины. Памятай собѣ на примѣръ вояка.... заразъ, якъ то вôнъ называвъ ся?... ага, Періеръ.... Вôнъ въ 1848 р. ставувъ межи ворогомъ а своимъ офіциромъ и три кулѣ єго пробили, а вôнъ умираючи, упавъ на землю та ще вôдозвавъ ся: „Не забувайте на мене, мôй добрый поручнику! Гину радо, уратувавши вамъ житє!...“ А другій, ґренадиръ, якъ вôнъ звавъ ся, вже собѣ не нагадаю, заступивъ свого раненого капітана и сказавъ до ворогôвъ: „Возьмете єго хиба, ажь якъ мене убєте!“ Та й не рушивъ ся зъ мѣсця, ажь єго баґнетами закололи. А тыхъ вôсѣмъ, чи десять славныхъ, що въ битвѣ пôдъ Ріволі середъ граду куль вôдобрали Нѣмцямъ тѣло свого офіцира, абы єго поховати власными руками и вôддати єму послѣдну честь! И такихъ богато другихъ, котрыхъ именами и дѣлами сотки книжокъ записани̂, на котрыхъ всѣ памятають и котрыхъ всѣ люблять, якъ колибъ они ще теперь жили!... Маешь сѣрничку?

Рекрутъ, що доси такъ слухавъ, що ажь очи выбалушивъ и ротъ роззявивъ, выймивъ зъ кишенѣ чимъ скорше сѣрничку и подавъ офіцирови. Той закуривъ собѣ циґаро и говоривъ дальше:

— Коли на то все памятає ся и має ся трохи серця, то забуває ся на всѣ ти̂ мали̂ неприємности и ту бѣдолашнôсть нашого вояцкого житя. Але на то треба все памятати и брати собѣ зъ того науку. Зъ тебе не злый хлопака и ты собѣ то запамятаешь, що я тобѣ говоривъ, правда?

Рекрутъ лишь притякнувъ на то головою, бо якось въ ту хвилю не мôгъ голосу зъ себе добути.

Хины вôдпродали России Памиръ ажь по горы Гиндукушъ.

Новый кабінетъ анґлійскій вже уконституовавъ ся. Ґледстонъ обнявъ урядъ скарбу и печать державы; Гершель ставъ канцлеромъ; Росбері міністромъ для справъ заграничныхъ; Беннеманъ міністромъ войны; Морлей міністромъ для Ирляндіѣ, а Ґуґтонъ именованый віцекоролемъ для Ирляндіѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 17 Серпня.

— Зъ подвôйною радостію буде нашь край святкувати завтра день уродинъ нашого намъ Наймилостивѣйше пануючого Цѣсаря Франца Іосифа I., бо за кôлька вже днѣвъ буде Єго витати и гостити въ своѣй столици. Закимъ отже буде и рускому народови дана нагода заявити Єго Величеству нашому Найласкавѣйшому Монарсѣ посередъ себе свои чувства щирои вѣрности и преданности, то пôднесѣмъ завтрѣшного дня зъ щирого серця и зъ подвôйною радостію окликъ: Єго величество намъ Наймилостивѣйше панучій Цѣсарь Францъ Іосифъ I. най намъ жиє ще на многи лѣта! Нехай Всевышшый удѣлить Єму крѣпкого здоровля и благословить єго дѣла.

— Громадѣ Бѣлôвцѣ, въ повѣтѣ борщôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— Є. Ексц. II. Намѣстникъ вернувъ вчера до Львова.

— Приготовленя на принятє Є. Вел. Цѣсаря. Президія львôвского маґістрату выдала оногды вôдозву, де каже, що по цѣлôй дорозѣ, котрою буде въѣзджати Монархъ до мѣста (дорогу тую мы описали недавно), буде крôмъ публики подвôйный шпалєръ, зложеный зъ Духовеньства, всѣхъ Властей правительственныхъ и автономічныхъ, зô школъ, институцій, корпорацій и товариствъ, вкôнци закладôвъ и брацтвъ церковныхъ. Такій самъ шпалєръ буде стояти въ часѣ, якъ Монархъ буде дня 2 вересня въ саме полудне вôдъѣзджати. Щобы знати, якъ уставити шпалєръ и въ якôмъ порядку, президія маґістрату хоче знати бодай въ приближеню число членôвъ, що возьмуть участь у шпалєрѣ, и тому просить всѣ товариства, заклады и тп., щобы дали про се маґістратови знати. — Для украшеня салѣ Выдѣлу краєвого пôдчасъ принятя Є. Вел. Цѣсаря перевезуть тыми днями зъ Волоскои церкви до будынку соймового старинні ковры и и макаты, котрѣ въ церквѣ розвѣшенѣ суть на пôвнôчнôмъ бальконѣ и стѣнѣ. Ковры тѣ дуже цѣннѣ и стародавнѣ. Въ сали соймовôй має вôдбути ся раутъ въ честь Монарха. — Передвчера вôдбули ся засѣданя комісіѣ походовои и т. зв. кватерунковои. Перша зъ нихъ радила передовсѣмъ надъ участю мѣскои музики „Гармонія" въ принятю Є. Вел. Цѣсаря и въ походѣ зô смолоскипами. Ухвалено, що „Гармонія маѣ грати передъ дворцемъ въ часѣ въѣзду Монарха до мѣста, въ походѣ зô смолоскипами, пôдчасъ гостины въ будынку передъ нимъ въ городѣ езуитскôмъ, по гостинѣ передъ ратушемъ и передъ дворцемъ пôдчасъ выѣзду Монарха. Проба походу разомъ зъ музикою вôдбуде ся въ недѣлю передъ приѣздомъ Є. Вел. Цѣсаря. Для музики „Гармоніѣ" призначено 500 зр. на мундуры, инструменты и побôльшенє музики о 12 членôвъ. Комісія кватерункова радила надъ способомъ розмѣщеня и принятя приѣзжихъ денникарôвъ.

— Зъ выставы промыслу будôвляного. Передвчера въ Політехніцѣ львôвской вôдбуло ся засѣданє комітету выставы пôдъ проводомъ професора Захаревича. Комітетъ подѣливъ ся на комісіѣ: адміністраційну, инсталяційну, аґітаційну и фінансову, а также заложено два філіяльни комітеты въ Краковѣ и въ Черновцяхъ. Для выставцѣвъ комітетъ постаравъ ся о рôжнѣ полекшѣ, и такъ: вôдъ заряду зелѣзницѣ 50% о знижку вôдъ перевозу, вôдъ Міністерства торговлѣ и промыслу о увôльненє вôдъ оплаты мита ввозового за предметы, присиланѣ зъ заграницѣ, а вôдъ маґістрату мѣста Львова о звôльненє вôдъ оплаты мита. О принятє на выставу зголосило ся 300 фірмъ, мѣжь тыми 105 львôвскихъ, 65 зъ провінціѣ, 20 зъ Кракова, 30 зъ Черновець, а прочѣ зъ заграницѣ.

— До института руского товариства педаґоґічного им. св. о. Николая у Львовѣ принято на засѣданю зъ дня 23 серпня ще слѣдуючихъ учениковъ: Зъ приготовляючои клясы: Стефана Корытка, сына священика зъ Богатковець, Антона Стефиняка и Павла Стефиняка, сынôвъ контрольора зъ Фриштака. Зъ I ои клясы ґімназіяльнои: Антона Сѣрецкого, сына священика зъ Палагичь, Олексу Трильовского, сироту по учителю зъ Лопатина, Анатоля и Омеляна Струмѣньскихъ, сынôвъ священика зô Ставчанъ. Зъ III-ои клясы ґімназіяльнои: Евґена Кордасевича, сына священика зъ Росохача, Алиськевича, сына священика зъ Перепельникъ. Зъ IV-ои клясы ґімназіяльнои: Евгена Сѣрецкого, сына священика зъ Палагичь. Зъ V-ои клясы ґімназіяльнои: Володимира Граба, сироту по священику, Евгена Фолиса, сына священика зъ Роздѧалова. Зъ VI ои клясы ґімназіяльнои: Стефана Шухевича, сына священика зъ Красова. Зъ VII-ои клясы ґімназіяльнои: Мирона Корытка, сына священика зъ Богатковець. Зъ семинаріи учительскои: Зенона Чернецкого, сына священика из Сѣлця белского.

— Нова зелѣзниця мѣсцева. Дирекція фабрики цукру въ Товмачи задумує збудувати зелѣзницю довозову вôдъ стаціѣ Товмачь-Палагичѣ на лініѣ Станиславôвъ-Гусятинъ до фабрики цукру. Выдѣлъ краєвый призначъ на сю зелѣзницю 2000 зр. запомоги. Пôсля донесеня Fremdenblatt-у Міністерство торговлѣ робить згоду зъ фабрикою цукру, щобы и людей можна було перевозити тою зелѣзницею и єсть надѣя, що дôйде до того.

— Експозитура краєвого бюра меліораційного маѣ зъ новымъ рокомъ заложити ся въ Коломыи. Покутскій вôддѣлъ гал. Товариства госп. одержавъ рескриптъ Выдѣлу краєвого, запевняючій безплатну помôчь технічну до знимокъ и т. п. для поодинокихъ властителѣвъ ґрунтôвъ и пôльги та запомоги для фабрикъ дренôвъ. Вôдповѣдаючи на той рескриптъ вказавъ покутскій вôддѣлъ Замулинцѣ, пов. коломыйского и Рудники або Залуче въ пов. снятиньскôмъ яко мѣсцевости вôдповѣднѣ до заложеня дренôвъ въ огляду на истнуючѣ вже тамъ цегольнѣ, добру глину и значнѣйшій обшарь землѣ, що потребує дренованя. Розслѣдомъ тои справы маѣ заняти ся п. Игнатій Косиньскій. Вôнъ также принявъ ся уложити програму реґуляціѣ и меліораціѣ надъ Прутомъ. Справу реґуляціѣ рѣкъ Черемоша и Рыбницѣ маѣ пояснити снятиньскій Выдѣлъ повѣтовый.

— Самоубійства зъ перешкодами. Въ Щепановѣ въ пôдгаєцкôмъ повѣтѣ, селянинъ Стефанъ З. вѣшавъ ся два разы. Першій разъ спостерегла се жѣнка въ часъ и перешкодила єму. Притôмъ однакъ сама такъ налякала ся, що померла. По єѣ смерти Стефанъ повѣсивъ ся въ друге и симъ разомъ вже погибъ. — Въ Телячôмъ коло Пôдгаєць дня 11-го с. м. вôдобрала собѣ житє, повѣсивши ся на подѣ въ своѣй хатѣ селянка Марія Воробцева, вдова, мати троихъ нелѣтныхъ дѣтей. Вже два днѣ передъ тымъ хотѣла она сповнити се самоубійство, але сусѣды въ пору ще постерегли и вôдратували єѣ, однакъ не на довго, бо она, скориставши зъ короткои неприсутности родины, котра єѣ стерегла, сповнила самоубійство. — Догадують ся, що и Стефанъ З. и Воробцева не були сповна розуму.

— Гарный вѣкъ! Въ Зебжидовицяхъ, пôдъ Кальварією померъ передъ кôлькома днями селянинъ Лоекъ, котрый прож. въ 118 лѣтъ и до послѣдной хвилѣ чувъ ся здоровымъ.

— Кровава бійка. Послѣдными днями границчна сторожа румуньска и деякі селяне зъ Боянъ на Буковинѣ стали бити ся такъ, що кôлькохъ селянъ смертельно покалѣчила кулями румуньска сторожа. Причина була така, що селяне хотѣли потайно перевести худобу черезъ границю.

— Убійство въ Скалатѣ. Передъ кôлькома днями померъ въ Скалатѣ по кôлькагодинныхъ мукахъ сторожь одной господы, Казимирь Косиньскій. Секція лѣкарска выказала, що вôнъ померъ вôдъ побитя. Хтось ударивъ єго такъ сильно въ голову, що ажь чашка пукла єму. Дôзнавши ся о такôй причинѣ смерти Косиньского, жандармерія стала слѣдити убійника. Два жандандармы пп. Матѣяшекъ и Томашкевичь зôбрали доказы и выкрыли, що тымъ убійникомъ єсть мулярь, Иванъ Стефанкевичь.

— Межи божевôльными и самъ зъ розуму зôйшовъ. Коли въ заведеню божевôльныхъ въ Брешіи въ пôвнôчнôй Италіи лѣкарѣ одного дня, якъ звычайно, обходили недужихъ, здивували ся не мало, коли до нихъ приступивъ директоръ сего заведеня, также лѣкарь, и казавъ собѣ подати ножицѣ, бо, каже, треба недужимъ поровтинати головы та подивити ся на ихъ мозокъ. Показало ся, що й самъ директоръ зôйшовъ зъ розуму, и єго треба було такъ само якъ и тыхъ нещасливыхъ, котрыхъ вôнъ до недавна доглядавъ, замкнути до окремои келіѣ.

— Певно, — говоривъ офіциръ дальше, — абы мати охоту до войска и бути добрымъ воякомъ, треба трохи высше дивити ся, якъ на касарню, и трохи дальше, якъ на мѣсце муштры... А при тôмъ навыкне ся скоро до всего. Яка то, на примѣръ, здає ся тяжка зъ початку торністра... Яка то мука, кажуть всѣ. Але зъ часомъ єѣ й не чує ся. А ѣда?... Звѣстно, що не ѣмо, якъ паны, и отверто сказавши, буває страва неразъ таки добре лиха. Але треба терпѣти и терпѣти, ще разъ терпѣти: то, бачишь, головна честнота вояка. Нѣколи не треба жалувати ся або ще й нарѣкати, якъ то декотрѣ, справедливо чи нѣ, на всѣхъ и все жалують ся, лишь треба ѣсти, що есть, и вдоволити ся чимъ небудь. Коли чоловѣкъ напрацює ся, намучить ся, сповнить свôй обовязокъ а при тôмъ и не выбагливый, то певно зъѣсть смачно, бо звѣстно, що голодъ найлѣпшій кухарь. Лишь тѣ, що не мають охоты, що люблять дармувати, все чогось стогнуть та нарѣкають. Я то вже неразъ добачивъ, що дѣйстно чемнѣ хлопцѣ служили радо при войску, бо ихъ старшина любила, товаришѣ шанували а цивільнѣ поважали. Суть межи ними такѣ, що за пять лѣтъ службы анѣ одного дня не сидѣли въ арештѣ, а ихъ кондуіта позôстала така чиста, якъ та хусточка, що выйшла зъ праня. И зъ тобе буде такій, що не правда, друже?

Воякъ притакнувъ на то живо головою.

(Конець буде).

Телеграмы.

Прага 17 серпня. Чехъ, що стрѣлявъ вчера на переходячихъ Нѣмцѣвъ, єсть націоннальнымъ фанатикомъ; при нѣмъ найдено письмо до Narod. List-ôвъ, въ котрôмъ вôнъ безъ звязи пише о гнобленю Чехôвъ.

Петербургъ 17 серпня. „Правительств. Вѣстникъ" оголосивъ перенесенє посла зъ Лісбоны Хитрова до Япану и именованє радника при вѣденьскôмъ посольствѣ кн. Кантакузена посломъ у Вашінґтонѣ.

Лондонъ 17 серпня. Новый кабінетъ вже утворивъ ся. Коли Ґлядстонъ вернувъ въ Осборну вôдъ королевои, вытали єго всюды дуже симпатично.

Лондонъ 17 серпня. Въ Бома въ державѣ Конґо експльодувала норденфольсва пушка пôдчасъ пробы и убила одного пôдофіцира та поранила ґубернатора и віцеґубернатора.

Одвѣчальный редактеръ: Адамъ Кроховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозинського, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.